

Méhes Károly

Kis szörnyek

I

Befejezte, nem csinál többé felesleges dolgokat.

Már este is érezte, csak még azt hitte, a pálinka- és sörfelhőkön át érkezett ez a nyugalanság, ami végül megnyugtatta, de reggelre teljesen bizonyos volt benne, hogy ennek így kell lennie.

Felhúzatni magát egy csákányos felvonóval, csak hogy pár perccel később lecsússzon oda, ahonnan elindult?

Menjenek a barátok. De barátok-e az ilyenek? A szerencsétlenek még nem döbbsenek rá. Nem, nem fogja felvilágosítani őket. Még azt hinnék, hogy térít. Soha.

Rosszullétre hivatkozott. Röhögtek is rajta, mi van, klimaxos öregfiú.

Felbattyogott a panzió második emeletére. Bement a fürdőszobába. És hirtelen megborzongott, ahogy elképzelte, hányan és hányan laktak itt előtte. Lent, az ebédlő falán látható egy 1423-as bevésés a falon. Belenézett a kádba, és lábakat látott, töméntelen mennyiségű lábat, női, férfi és gyerek lábát vegyesen, ahogy tiporják egymást, csurog a víz, egyik lábfej sikálva mossa a másikat. Tocsogva topognak, mind itt vannak.

Kihátrált, könyökét erősen beütötte a nyitva hagyott szobaajtó kilincsébe. Odakapott, aztán az ajtót belökte, ugrott, hogy bezárja kulcsra, mert lépéseket hallott a folyosón.

Kettőre zárta, épp jókor, mert a lépések az ajtó előtt torpantak meg.

Uram, mikorra kéri a takarítást?

Nem kérek takarítást, felelte hadarva. Majd még hozzátette, Itt teljes rend uralkodik.

Értem, uram, jött a felelet, majd a léptek távolodtak.

Az ablakon túl szikrázott a kora tavaszi hegyoldal. Egy faház állt szemben, mellette a háznál legalább háromszor magasabb fenyő nyújtózzkodott. A farakás maradéka már rendetlen, télvégi összevisszaságban hevert a fagytól felengedett, sáros földön.

Az ablakhoz rohant, fel akarta tépni, hogy kieressze a benti levegőt, a gondolatait.

De megbotlott a rongyszőnyeg egyik ráncában. Zuhant előre, teljes testtel, és bár a kezével - nem a fájóssal, hanem a ballal - ösztönösen el akarta kapni az asztalka szélét, csak zuhant, a villogó domboldal úgy szaladt ki a látómezejéből felfelé, mintha egy vetítés ért volna vége. A radiátor vasába csapódott a homloka.

Ághy Tamás úgy terült el a padlón eszméletlenül, hogy valamiképp az oldalára fordult, pontosan úgy, amilyen pózban estéknént el szokott aludni. Orra pár milliméter híján hozzáért a fűtőtest alá száradni rakott bakancsa orrához.

Dél elmúlt, amikor magához tért. Fáj a feje, megérintette, az ujjbegyein alvadt vért látott, amikor a szeme elé emelte a kezét. Feltápáskodott, kapaszkodnia kellett az ablakpárkányba. A faház melletti fenyőt fura, köröző táncra kényszerítette a feltámadt szél. Bent, a fejében érezte a szélzúgást. Megint odakapott volna a homlokához, ám inkább megálljt parancsolt a kezének. Majd a tükör megmondja. Odabotorkált, és amit látott, megnyugtatta. Azon a fejen, a tükörben, vörös csík húzódott végig, alvadt vér száradt a szélén. Az illető a tükörben ismerős volt, talán az álmából. Ugyanis ébredése előtt gyorsan pergő álmot látott, amiben egy isztambuli patológus kongresszusra igyekezett, titkos küldetéssel. Ő is patológus volt, tényleg, és noha még élt, halottként gondolt magára, így kívánta szolgálni az emberiség javát, hogy saját testéből kiindulva, azt használva tesz olyan észleléseket, amiket eddig még soha senki. Kiszáradt folyó medrébe telepített gyorsvasútra szállt, hogy elérjen a hírneves török kollégához, ?olako?lu professzorhoz, akivel fel akarta nyitvatni a koponyáját.

Ellenőriztetni szeretne volna, van-e beretva az agyában, mert ezt hallja kisfiú kora óta, ennek a gyereknek olyan az esze, mint a beretva. Mivel gyakran éles, metsző fájdalmat érzett, főképp egy-egy kínzó gondolata során, arra a következtetésre jutott, hogy tényleg beretvává változott az agya, legalábbis egy része. Külvárosi megállónál szállt le, illetve akart volna leszállni, ám a peronon két férfi fogta meg jobbról és balról. Menjen vissza a kocsiába, rendelkezett az egyik, és mielőtt kérdezhetett vagy tiltakozhatott volna, erővel megemelték, és bekényszerítették a vagonba, aminek az ajtaja azonnal bezárult. Nem tudta felidézni, azt is mondta-e valamelyik kísérője, hogy ?olako?lu professzor, akihez igyekezett, már nem él. Egyrészt elfogadhatónak tűnt, ha nem él, minek odamenni. Ugyanakkor, most, a tükör előtt, az álom folytatásaképp, arra kellett gondolnia, hogy tán mégis ott járt, és a vágás a homlokán semmi egyébtől nem származhat, mint attól, hogy a professzor igenis belekukucskált a fejébe a beretva-ügy miatt.

A legfogósabb kérdés ennek fényében, hogy vajon mit látott?

Lemosta a homlokát. A bőr egészen picit volt szétnyílván.

Aztán elmosolyodott. Hiszen csak álmodott.

Amennyire erejéből futotta, összepakolt. Egy pillantást vetett a radiátor alatt álló bakancsára, aminek orrára, onnan a laminált padlóra némi vér csöpögött. A szárítóba rakott síléccekkkel és sícipőkkel egyáltalán nem foglalkozott. Leóvatoskodott a lépcsőn. Szerencsére a háziak a konyhában tettek-vettek, a környékbeli vadászkiürtősök díszbédjét tartották ma. A kulccsal együtt 140 eurót rakott a pulton álló kosárkába. Kiosont a hátsó ajtón, táskáját behajította az anyósülésre, beült, és elindult.

A kihelyezett ceruzára emlékeztető toronyban ekkor kezdtek harangozni. Látta, hogy a dombtető gerincén, ahol a faház is állt, és világoskék dzsekis gyerek repeszt lefelé biciklivel. Belenézett a visszapillantó-tükörbe, a sebét akarta ellenőrizni, nem eredte-e el esetleg a vér. Azt látta, hogy a biciklis gyerek, tán mert gödörbe hajtott, lerepül a bicajáról, és elterül a földön. Egy kutya rohant elő valahonnan, odaszaladt és ugatni kezdett.

Ághy Tamás indexelt, és kihajtott a főútra, Graz irányába.

2

Csak a három rohadt emelet, felfelé és lefelé. De felfelé mégis csak rohadtabb, még ha csak egy kefir meg egy kígyóuborkát cipel is magával. És egy óriás Milkát. A hülye laptopot. De legalább hazaér.

Egy órával ezelőtt Orosz tanár úr ránézett, azzal a tipikus jóember mosollyal, fehér üstöke villogott az ablaktábláról mandinerként odavágódó napfényben.

Kisbogaram.

Így kezdte, és utána egy olyan hosszút pislantott, hogy azt lehetett hinni, elaludt a tavaszi fáradtságban. De inkább csak erőt gyűjtött, hogy lazán tudja kimondani.

Tudom, hogy neked ez milyen baromi fontos. Mégis érzélgős giccsparádé lett belőle.

Csandra Emőke érezte, hogy megvonaglik a jobb arca, és magával rántja a szeme sarkát is. Tudta, ilyenkor az első szarkaláb tövében elterülő, lencsénél nagyobb pigmentfolt kerekége átmegy ellipszisbe. Onnan tudta, hogy az anyjának ugyanott, ugyanolyan folt volt az arcán. Aztán anyja az ősszel meghalt bőrrákban, és ő erről írta a vizsga-forgatókönyvet.

Illetve, ezt az érzélgős giccsparádét.

Túl konkrét, túl szájbarágós, túllihegő, tette még hozzá Orosz tanár úr, és végigtúrt dús, ősz haján. Lehet ilyen is a halál, magyarázta, mondjuk, egy latin-amerikai sorozatban.

A lány vágott egy grimaszt, bólogatott, mint aki némán jelzi: érti és elfogadja. Talán ha az álmát beleveszi, a kisujj-levágókat. Azután hogy az anyja arra biztatta, ne mozgassa érte a kisujját sem, felesleges nyűg, nem várja el tőle. Álmában elment egy csodadoktorhoz, aki aztán átváltozott valamiféle sámánná, kék szakállal lebegett, és ha mélyen a pupillájába nézett, az olajos feketeségben kígyók tekergőztek; nem csodálkozott rajta, elvégre egy sámánfélenél ez a minimum. Végül egy durva gyalulású asztalnál ültek, a sámán paprikás krumplihoz való kolbászt nyiszitelt, ő pedig kérte, hogy vágja le a kisujját. Az anyja miatt, mert akkor talán...

De Emőke mindezt nem írta bele a sztoriba. Mert megrögzötten ragaszkodott a valósághoz. Holott már látta, hogy az álom ugyanúgy ennek az általa olyannyira ajnározott valóságnak része. És akkor Orosz tanár úr nem giccsezhetne. Mert egy álom sosem giccses.

Mindenki óhatatlan kísértést érez, hogy megénekelje az anyja vagy az apja halálát, mondta még a tanár úr, és úgy fordult, hogy szemből a betűző fényt eltakarja. Csandra Emőke csak a profilját látta, mintha fekete kartonból lenne kivágva, és a fehér hajszálak valósággal világítottak ennek az árnyképnek a körvonalán. Én is beleestem ebbe a hibába, vont vállat a férfi, ezért tanácsolom, hogy sürgősen felejtse el az egészséget... No, nem az anyukája halálát. Hanem ezt a könyvet.

Kuka?, nézett rá a lány, nem is kérdőleg, hanem nyugtázva az eddig hallottakat.

A tanár úr kissé széttárta finom vonalú kezét, mint aki így jelzi, te mondád...

Semmi sincs a fejében, semmi, a tökéletes semmi.

Ahogy közeledett a harmadikra, egyre intenzívebb volt a görénybűz. A gang túloldalán lakó srácok néhány hónapja szórakoztatónak találták, hogy egy vadászgörény párt vesznek magukhoz, most ezeket szagolja mindenki.

A nyár végén az anyja orvosa hamar megmondta, mi az ábra. Még pedig azért, mert ennek a fajta melanomaráknak van egy tipikus lefolyása: az első kezelésekre hihetetlen jól reagálnak a betegek, két hét alatt olyan jól lesznek, mintha kutya bajuk sem lenne, és azt még a laboreredmények is alátámasztják. Csakhogy a hatodik-nyolcadik héten jön a bezuhanás, és onnan már nincs kiút.

Belépett a lakásba, leeresztette a válláról a laptoptáskát, az előszobai fogasra akasztotta a vászonszatyrot, amiben a kaja volt.

A Milkát vette csak ki, és bement a szobába. Törökülésben ült a kanapén, és a virágos szőnyegre meredve automatikusan bontotta ki a lila csomagolást, és tört le egy darabot a csokiból. Nem látta, hogy nem egy sor vált el a többitől, hanem egy nagyobb, háromszögletű rész. Az egyik hegyénél kezdte betolni a szájába, amit egészen szétfeszített a végén a kiszélesedő csokiszelet.

Rágni kezdte, erővel, mintha hús vagy rozskenyér lenne.

Mély levegőt vett.

Görények, gondolta. És már törte a következő darab csokoládét.

3

Bágyog Cintia a nővérszálláson lefekvés előtt a szekrényéből előszedte a kék színű, második osztályosoknak való írásfüzetet. Két hónapja találta a 207-esben exitált Csandra néni párnája alatt. A holttestet akkor már levitték, és a lánya is bent volt a hátra maradt holmikat hazavinni. Valamiért délutánra maradt a lehuzatolás, amit nem is lehet csodálni ebben az embertelen hajszában.

Nem tudná megmagyarázni, miért hozta magával a füzetet a szállásra. De azóta mindennapi olvasmányává vált ennek a halálba készülő nőnek az írása. Valamiért nyugtatólag hatott rá,

még akkor is, ha huszonnégyórás után jött haza, és már felejtette volna az egészset, a kórházi életét, az osztályt, a betegeket. Ezzel a füzetrel tudott a legjobban felejteni.

Beosztotta nagyjából egy hétre a nem is teljesen teleírt lapokat, és sokszor úgy aludt el a halálos fáradtságtól, hogy a füzet a mellére hullott. Aztán még egy utolsó féljózsan pillanatra magához tért, és bedugta a párnája alá, mint Csandra néni, mintha ott lenne a legjobb helye. Nappalra azért bezárta a szekrényébe, aminek ajtajára valamelyik előző lakó egy Nagy-Magyarországot és egy Hello Kittyt ragasztott, és a kettőt piros alkoholos filccel egy nagy szív alakba foglalta.

A négyes szobában különben most úriasan éltek, mivel csak ketten voltak. Takács Bianka Munkácsról jött át, a gyerekosztályon dolgozott. Alig látták egymást, mert annyira összevissza műszakbeosztásuk volt. Legalább egy hónapja el akarnak menni lelazulni egy romkocsmába, és egyszerűen nem jön össze, mert hiába beszélnek meg bármit, valamelyiküknek biztos bekavarnak az osztályon, és borul a szolgálati rend. Azt is teljesen elfelejtette, hogy a tél elején, még tavaly, leadta a jelentkezését és a fényképét egy castingügynökségen, hátha. Amikor kérdezték, mégis, mit tudna eljátszani, azt felelte, Nővért biztosan. Az irodában ülő szolicsajok ezen nevettek, Cuki!, jegyezte meg az egyik. Az egész onnan eredt, hogy Boros adjunktus pár nappal korábban a nagyvizit után megfogta az állát, oldalt fordította a fejét, és azt mondta, Maga tiszta Audrey Hepburn. Bianka meg nem tudta, ki a fene az. Aztán kiguglizta, és azt mondta magában, jó, ha így, akkor majd megmutatja. De most már nem érdekli, szinte szégyelli az egészset az ügynökséggel.

Marad a füzet, marad a halott Csandra néni. Marad egy ismeretlen, ám valamiért mesészerű világ, aminek már-már részesének érzi magát.

„Nem tudom, mennyit lehet két hónap alatt írni. Mennyit bírok majd. Igazából azt sem tudom, minek, inkább csak hogy legyen valami elfoglaltság. Gondolnivaló másra, mint ami van, és ami jön. Egy nem író ember, amikor ír. Egy nem élő ember, amikor él. Még.

Felrémlik, milyen volt az ég kint pusztán, amikor először találkoztam egy orvossal. Biciklizni tanultam azon a nyár, tizenegy évesen. Tekertem Balogék házához kifelé. Már a táblát is elhagytam, amikor a hosszú, jegenyékkal szegett út végében feltűnt egy autó. Jött, úgy éreztem, iszonyatosan gyorsan, sűrű porfelhőt csapva maga mögött. Úgy megijedtem, hogy minden bicikliző-tudományom elszállt. Még a lábamat is elfelejtettem letenni a földre. Csak megálltam, és eldőlttem, mint egy bábu. Ki, a kocsizás elé. Nagy fékezéssel megállt, és a doktor bácsi szállt ki belőle. Fekete Benjámint, ez volt a neve. Kiszállt, oda lépett hozzám, én meg felfelé pislogtam, a kalapos feje elfedte a napot. Lány, mondta, nem félsz, hogy seggedre lesz verve?, ezt kérdezte. Éreztem rögvést, hogy csak jó ember lehet, aki ilyet kérdez. A vizes szívű Sári nénihez jött. Talán azt gondolhatta, szegénynek már úgyis mindegy, jobban megéri egy gyerekkel foglalkozni, az előtt még ott az élet.

Ez maradt meg bennem, hogy egy doktor ilyen. Nem kell félni tőle. Kelj csak fel, lány, nincs semmi bajod. Felkeltem, leporoltam magam. Egyedül a térdemből állt ki egy hegyesebb kövecské, azt kivette a Fekete doktor. A fényes bőrtáskájából előszedett üvegcéből bejódózta. Olyan boldog voltam, amikor elporzott. Nem is mentem rögvést haza, hanem tekertem tovább kifelé, el a faluból. Mintha már akkor is csak erre vágytam volna, hogy el onnan.

Mert megszülettem Hajdúböszörményben, aztán elköltöztünk, amikor három hónapos voltam. Azóta sem vetődtem arrafelé. Emő el akart cipelni most, hogy... Erre a kis időre, de tényleg, minek? Hogy valaki hol, mikor születik, annak van jelentősége, nagyon is. Viszont mit lehet vele kezdeni? Irkálhatod egy életen át a születési hely rovatba egy városka nevét, ahol emlékezeted szerint sosem voltál, és egyetlen porcikád sem vágyik oda. Akkor már maradjon is így.”

Bágyog Cintia szeme ma itt csukódott le. Pár perc múlva még fordult egyet, hogy alvó pózba helyezkedjen, és egy mozdulattal a párnája alá suvasztotta a füzetet.

/Folytatása online oldalunkon olvasható/